

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra De syv Sakramenter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 298. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1172-txt-shoot-idm514/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

da Confirmationen altid skal gaae forud for Ordinationen, og fremtræder altsaa ikke som en christelig Livs-Nødvendighed, men kun som en aandelig Bekræftelse og Beskyttelse for dem, der vil indvies til Evangeliet's Forkyndelse, Troens Forsvar og Menighedens Tjeneste.

Hvorvidt nu Morten Luther gjorde vel i at afsætte denne oldchristelige Kirkeskik, det er vistnok et Spørgsmaal, men at det blot er skedt, fordi Luther med Nette skæde den haandgribelige Salvelse ved Confirmationen, saavel som ved Daaben, og fordi Confirmationen var nægtsam til Bispstolen, som han næsten var nødt til at opgave, det slutter jeg deraf, at Luther ikke blot beholdt Korsets Tegn ved Daaben, men at vi, jagtens med hans Bisald, slaar ved Daaben Kors haade for Ansyn og Bryst, da derimod hos Papisterne kun Korset for Brystet horer til Daaben og Korset for Panden udelukkende til Confirmationen. Da nu denne Udskjning vistnok, som alt hvad der vil adstille hvad Gud som „Hoved og Hjerte“ hos Mennesket har sammenføiet, er en papistisk Surber, saa kan vi godt forsvare baade vor Korsbetegnelse ved Daaben, og give Grund for, at vi kalder de Hjemmedøbtes offentlige Fremstilling for Menigheden Daabs-Confirmation, men derimod kan vi aldrig forsvare senere under Navn af „Confirmation“ at have indført en selvgyort Kirkeskik, der paa den ene Side skal være udelukkende Betingelse for Altergangen, og paa den anden Side selv være betinget af en vis Færdighed i Læsning, Skrivning og Regning og Besiddelsen af en gyldig Koppe-Attest.

Dette er nemlig et verdsligt Papisteri, der ikke blot er ligejaa latterligt og usforvarligt som noget af det Geistlige, men er, christelig talt, aldeles utaaleligt, da det slaar en aldeles hedensk Dom for Herrens Vord, og kræver oveniud Bømpenge, som de „Troende og Døbte“ maaskee slet ikke kan udrede.

Hvis vi derimod, under hvilket som helst Navn, blot gjorde det til en usforvarlig Skik, at alle de, der var døbt saa spæde, at de ved Daabs-Pagten's Oprettelse ei selv kunde svare for sig, de skulde, for de skædes til Herrens Vord, offentlig vedkiende sig og bekræfte deres Daabs-Pagt, og derpaa med Haandaa-Paalaggelse forsikres om deres Daabs aandelige og christelige Gyldighed, da vilde jeg forsvare det som en nødvendig Folge af Barne-Daaben, og ter troe, det langt mere end den papistiske Confirmation lignede den apostoliske Skik, som Papisterne beraabe dem paa.

Det er nemlig i Hensende til „Confirmationen“, som til saameget Andet, langtsaa, at Papisterne, som de protestantiske Theologer har soubat, enten har formaaet Skrift-Beviser eller været uvidende om Skriftens Indhold, og det er da Ap. Gs. 8 de beraaber dem paa for Confirmationens Apostoliskhed og for Bispernes Eneret til at meddele den, og det er sikkert nok, at der findes Efterretning om Apostlerne Petrus og Johannes, som drog ned til Samaria, hvor Prædikanten (Dialonen) Philippus havde døbt Mange „til den Herres Jesu Christi Navn“, uden at de havde saet den Hel- lig-Mand, som de nu forsi fil, da Apostlerne med

